

## UN REGAL MOLT BÈSTIA.

Demà és el meu aniversari i per primera vegada en molt de temps tornarem a la botiga d'antiguitats, bo, potser anem, ma mare no està molt d'acord, i no m'estranya, crec que després del que va passar l'altra vegada em va a costar convèncer-la. Et preguntars per què, veritat?, llavors t'ho vaig a dir, i potser no em cregues, però t'assegure que açò va ser el que va passar. Per cert, sóc Laura, i tot va succeir just després del meu nové aniversari.

Des de xicoteta sempre anava amb la meua iaia a la botiga d'antiguitats, cada divendres a la vesprada féiem un passeig fins a la botiga i se'ns passava el temps volant entre llibres, mobles i un muntó de trastos vells entre els que trobàvem verdaders tresors, t'el imagines?, és un lloc increïble on venen de tot, fins als objectes més estranys que ningú sap per a què servixen.

Cada divendres em quedava embadalida mirant els quadros d'animals imaginant que els comprava tots i que omplia les parets de ma casa, les que més m'agradaven eren les pintures en què es veien les pinzellades, els dibuixos pareixien tan reals. I per sorpresa, el dia del meu aniversari la meua iaia em va comprar tots els que vaig voler, pareixia un somni en què podia triar tots els quadros que m'encantaven. El millor va ser que quan l'ama de la botiga es va assabentar de que estàvem de celebració em va regalar un parell més i vam tornar a casa carregats de quadros súper bonics de totes les grandàries.

Ma mare ens va dir que estàvem boges i que no sabia on anava a posar-los perquè eren massa, però al final em va ajudar a penjar-los en el corredor de casa i quedaren tan bé que no podia deixar de passejar-me per davant per a observar-los de prop d'un en u, eren preciosos. Més d'una vegada em vaig quedar mirant molt concentrada, fixant-me en cada detall, perquè veia quelcom rar i no sabia el què, com si alguna cosa dins del quadro haguera canviat, no sé, la posició d'un pardalet, la cabellera del lleó, la cua de l'unicorn, saps al que em referisc, no? La veritat és que em vaig obsessionar un poc amb els quadros o, millor dit, amb els animals, a

alguns els vaig posar nom i fins parlava amb ells i jugava a que eren les meues mascotes i que el quadro era només una finestra al seu llar des de la que jo podia observar-los.

Va haver-hi algunes nits en què vaig tindre uns malsons molt reals, o això vaig pensar, em vaig espantar moltíssim perquè des de la meua habitació vaig escoltar uns sons estranys que no vaig saber d'on venien, una mescla entre grunyits i xafades que em van posar la pell de gallina, s'escoltaven cada vegada més alt i de seguida em vaig imaginar que un monstre arrapava la porta de la meua habitació per a emportar-me amb ell. Ho vaig passar fatal.

Un dia ma mare va eixir un moment a comprar i jo em vaig quedar a casa fent els deures, em cuidava el meu germà major, però quan Pau obri un còmic ja pot acabar-se el món que ell no es va a assabentar. Bé, eixe dia jo estava tan tranquil·la, fins que els sorolls dels meus malsons van tornar a repetir-se i de l'esglai només se'm va ocórrer tirar-me al sòl i ficar-me davall del llit, l'escàndol d'udols, arraps i grunyits era tan fort que vaig haver de tapar-me les orelles amb les mans, vaig cridar al meu germà a crits i com no estava molt segura de que poguera escoltar-me amb tot l'soroll em vaig llançar a obrir la porta per a eixir a buscar-li, però no vaig poder obrir-la, i després de barallar-me amb la porta per fi es va obrir i vaig caure a terra de cul. A l'instant la casa es va quedar en silenci.

Vaig córrer a l'habitació del meu germà i ho vaig trobar tombat al llit, llegint un còmic i amb els auriculars a tot volum, i sí, és just el que estàs pensant, no es va assabentar de res. Els sorolls es van repetir durant molts dies, cada vegada més forts, i com a casa ningú va dir res jo tampoc vaig parlar del tema, fins que una nit em vaig decidir a vigilar, volia descobrir què estava passant i em vaig quedar desperta tota la nit fins que vaig escoltar el primer rugit, i en eixe moment vaig eixir al corredor d'un bot. Quasi caic quan vaig veure el lleó caminant per la sabana davall un arbre enorme, es passejava pel quadro i va acostar el morro cap a mi, pareixia que volia olorar-me, em va mirar als ulls, va traure les urpes i va llançar una arpada. Eixe lleó estava a punt d'eixir del llenç!

La parella d'unicorns intentava foradar la pintura amb les seues banyes i els pardals revolaven nerviosos llançant-se de tant en tant contra la tela del quadro, que es bombava cap a fora. Els marcs tremolaven i els vidres que protegien les pintures van caure a terra i es van trencar en milers de trossets, m'estava tornant boja! En eixe moment van aparéixer els meus pares, just quan un dels unicorns va trencar la capa de pintura del seu quadro i va botar per damunt d'ells lluint la cabellera amb els colors de l'arc de Sant Martí, la seua banya també va esgarrar un altre quadro i un banc de peixos tropicals va travessar el corredor nadant per l'aire. El meu germà va aguar el cap per a queixar-se del soroll i el rugit del lleó li va fer cridar i tancar la porta una altra vegada, no cregues que m'agrada veure-li patir, però li ho recorde cada vegada que es burla de mi.

En uns minuts tots els animals van eixir dels seus quadros esgarrant la pintura i van destrossar la casa sencera. Els meus pares ens van traure de casa a rossegons i van pensar que haurien de cridar a emergències, però la història era tan absurda que no s'hagueren cregut ni una paraula, normal, jo també haguera pensat que era una broma.

Ma mare va entrar a casa la primera i, segons deia ella, com es trobara amb alguna d'eixes bèsties li anava a arrear amb la sabata fins que tornara per on havia vingut, però a l'entrar a casa no trobàrem els animals, el silenci havia tornat i l'única cosa que va quedar eren els destrossos que demostraven que de veritat havien estat ací. Ens trovàrem la casa pitjor que si haguera passat un tornado, mobles bolcats, cadires i llums trencades, portes fetes estelles. Va ser un caos.

Ens van enviar al llit com si no haguera passat res i els meus pares es van quedar fins al trenc d'alba netejant la casa, ningú va parlar-ne al dia següent, ni a l'altre, ni a l'altre, i tot era molt estrany. Encara que van despenjar els quadros i els van guardar en l'únic armari que no van destrossar, jo no deixava de pensar en els animals i en tot el que havia passat. Van passar

els dies i els sorolls anaven a pitjor, t'ho dic de veres, no sé com els veïns no van cridar la policia, perquè pareixia que teníem un zoo a casa.

Un dia, per curiositat, vaig intentar obrir l'armari i com estava tancat amb clau me les vaig haver d'apanyar per a trobar la clau i poder obrir-ho, sé que no vaig haver de fer-ho, però necessitava tornar a veure els meus quadros i comprovar si els animals que van eixir d'ells es van escapar o seguien ací dins, i ací estaven, no podia veure'ls bé perquè els meus pares havien tret els llenços dels marcs i els havien enrotllat per evitar que els animals tornaren a eixir. En part em va alegrar pensar que així no tornarien a destrossar-nos la casa, però al mateix temps em sentia fatal per deixar els animalets tancats per sempre en eixes pintures.

Mon pare diu que sóc molt cabota, mes tossuda que una mula, així que et pots imaginar tot el que vaig insistir perquè buscàrem una solució que fóra bona per a tots, incloses les meues noves mascotes. Ma mare volia tornar-los a la botiga o tirar-los al fem, estava segura de que en qualsevol moment els animals eixirien en desbandada per a menjar-se a tota la família per haver-los tancat en els quadros i després en l'armari, i jo li vaig proposar una idea boja: I si pintem un quadro gegant on puguen viure tranquils?

Ens ho vam proposar i vam aconseguir pintar un mural enorme que ocupava totes les parets de la casa, cada centímetre de paret estava decorat i vam col·locar cada llenç en el seu lloc segons el paisatge que havíem dibuixat especialment per a ells. Cada animal tenia el seu hàbitat i al mateix temps tots compartien el mateix espai, no és per res, però estic molt orgullosa de com va quedar de bonic.

A partir d'eixe dia els animals no van intentar escapar, tenien espai més que suficient per a galopar, volar, nadar, córrer sense límits i sense un marc que els retinguera, se'ls veia contents i molt a gust en sa casa nova, era com veure un documental en directe, encara que mon pare, per si de cas, li donava de tant en tant una bona capa d'una pintura transparent que a

l'assecar-se s'enduria com si fóra vidre, no sé d'on la va traure, però el mural va quedar encara millor i així mai s'espatlaria ni deixaria que els animals tornaren a escapar.

Crec que quan tornem demà a la botiga d'antiguitats demanaré un joc de taula, l'última vegada vaig veure uns quants taulers de jocs que no conec de res, no sé, a tu què t'agradaria triar? A mi m'agrada la idea, només espere que el joc de taula no cobre vida com els animals dels quadros, o sí, pot ser divertit.

FI.